

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 240/09-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 74/2008 zo 4. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 74/2008 zo 4. decembra 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že Daňový úrad K. (ďalej aj „daňový úrad“) určil sťažovateľovi platobným výmerom z 3. novembra 2006 rozdiel dane z pridanej hodnoty za

zdaňovacie obdobie júl 2001 v sume 74 734 Sk. Sťažovateľ podal proti platobnému výmeru odvolanie, ktoré Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) ako nedôvodné zamietlo. Sťažovateľ napadol rozhodnutie daňového riaditeľstva žalobou, ktorú Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zamietol rozsudkom sp. zn. 7 S 106/2007 z 18. júna 2008. Najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil napadnutým rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 74/2008 zo 4. decembra 2008.

Podľa názoru sťažovateľa je rozsudok najvyššieho súdu nezákonný, pretože potvrdil postup daňových orgánov, ktorý bol v rozpore so zákonom Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“). Nezákonný postup spočíval podľa sťažovateľa v tom, že daňovú kontrolu nevykonávali zamestnanci správcu dane, Daňového úradu K., ale vykonaním kontroly boli poverení zamestnanci Daňového úradu P., hoci neboli splnené podmienky na tento postup. Sťažovateľ tvrdí, že ak zamestnanci správcu dane nemohli vykonávať kontrolu z dôvodu ustanoveného v § 24 ods. 1 zákona o správe daní, mali byť z vykonávania daňovej kontroly vylúčení a miestna príslušnosť na správu dane mala byť delegovaná inému správcovi dane v súlade s ustanovením § 4 ods. 1 zákona o správe daní.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že neboli splnené podmienky na určenie daňovej povinnosti podľa pomôcok predpokladané ustanovením § 29 ods. 6 zákona o správe daní. Porušenie zákona o správe daní vidí sťažovateľ aj v tom, že prvostupňový daňový orgán doručil písomnosti týkajúce sa daňovej kontroly JUDr. E. K., ktorého sťažovateľ splnomocnil na zastupovanie v daňovom konaní, nie na úkony v súvislosti s daňovou kontrolou. S touto námietkou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal ani sa o nej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezmenil. Ďalšie porušenie zákona o správe daní vidí sťažovateľ v tom, že 10. októbra 2006, keď sa malo uskutočniť prerokovanie protokolov o určení dane podľa pomôcok, správca dane nemal k dispozícii vyjadrenie sťažovateľa k protokolom, ktoré podal včas.

Sťažovateľ napokon tvrdí, že v období, za ktoré mu bol napadnutým rozhodnutím určený rozdiel dane z pridanej hodnoty, nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej

hodnoty podľa ustanovenia § 4 ods. 4 v tom čase platného a účinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol nálezom, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 74/2008 zo 4. decembra 2008 bolo porušené jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a bol porušený čl. 13 ods. 1 ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok, najvyššiemu súdu zakázal pokračovať v porušovaní jeho práv a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril najvyšší súd. Vo svojom stanovisku konštatoval, že sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva nie je v príčinnej súvislosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a k argumentácii sťažovateľa uviedol:

„Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 Sžf 74/2008 je riadne odôvodnené, nenesie žiadne známky arbitrárnosti či ľubovôle, súd postupoval v súlade s príslušnými zákonmi, ktoré vykladal podľa svojho najlepšieho presvedčenia, nezávisle, nestranne a spravodlivo. Sťažovateľ ani nepreukázal spojitosť medzi rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf 74/2008 zo dňa 4. 12. 2008 a porušením článku 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, len opakovane poukazuje na skutočnosti, ktoré už raz boli predmetom súdneho preskúmavania (je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 74/2008 ako sa s predmetnými skutočnosťami druhostupňový súd vysporiadal). Ústavný súd Slovenskej republiky nepatrí do všeobecného súdnictva a nemôže vystupovať ako súd tretej inštancie a rozhodovať o sťažnosti ako o mimoriadnom opravnom prostriedku. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom Najvyššieho súdu SR nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd SR opätovne uvádza svoj názor, že na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov

(v znení účinnom do 31. 08.2007) nevzťahujú. Správca dane nebol počas kontroly bezdôvodne nečinný. Sťažovateľ však zaujal k splneniu dôkaznej povinnosti pasívny postoj, a preto správca dane dôvodne pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. V prípade, že daňový subjekt si svoju dôkaznú povinnosť nesplní, neposkytne potrebnú súčinnosť počas zákonných lehôt na vykonanie daňovej kontroly, vyplývajú pre daňový subjekt dôsledky z ustanovenia § 15 ods. 2 v nadväznosti na § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Vzhľadom na to, daňový subjekt môže mať právny záujem na vykonaní daňovej kontroly i po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Všetky tieto skutočnosti však obsahuje odôvodnenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf 74/2008, ako aj stotožnenie sa s odôvodnením súdu prvého stupňa, týkajúce sa záveru, že žalobca ako súdny exekútor spĺňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Z. z., bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, a preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodne iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo zistenie v rámci predbežného prerokovania sťažnosti, že namietaný postup (rozhodnutie) štátneho orgánu nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov a nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05).

Najvyšší súd v odvolacom konaní nerozhodol v súlade s návrhom sťažovateľa, ktorým žiadal, aby zmenil zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa a jeho žalobe vyhovel. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu týchto námietok, ktorými sťažovateľ odôvodnil svoje odvolanie:

- v rozhodnom období nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty,
- nebolo jeho povinnosťou umožniť uskutočnenie daňovej kontroly aj po uplynutí zákonnej lehoty na jej vykonanie,
- neboli splnené zákonné podmienky na určenie daňovej povinnosti podľa pomôcok a
- sťažovateľ tiež nesúhlasil so záverom krajského súdu, že doručenie oznámenia o pokračovaní v daňovej kontrole osobe, ktorá nebola sťažovateľom splnomocnená na zastupovanie počas daňovej kontroly, nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd potvrdil vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, a k jednotlivým odvolacím dôvodom, ktoré sú aj v sťažnosti sťažovateľa, uviedol:

a) k povinnosti umožniť uskutočnenie daňovej kontroly:

„Z odôvodnenia rozsudku nemožno súhlasiť s právnym názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobca bol povinný umožniť vykonanie daňovej kontroly dňa 07. 11. 2006, hoci jednoročná lehota na vykonanie daňovej kontroly uplynula dňa 25. 05. 2006.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že lehoty uvedené v § 30a ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. sú zákonné procesné lehoty, ktoré zákon stanovil na vykonanie daňovej kontroly. Keďže sú stanovené priamo zákonom, nie je možné, aby ich správca dane nerešpektoval, resp., aby mu boli prolongované jeho nadriadeným orgánom nad zákonom stanovenú hranicu. Ide o lehoty počas plynutia ktorých je daňový subjekt povinný strpieť výkon daňovej kontroly a plniť povinnosti voči správcovi dane ustanovené daňovému subjektu v § 15 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. Daňová kontrola predstavuje zásah orgánu verejnej správy do súkromnoprávnej sféry subjektu, preto môže byť vykonaný len v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Daňová kontrola nemôže u daňového subjektu prebiehať po neobmedzenú dobu. Každý zásah orgánu verejnej správy do súkromnoprávnej sféry právneho subjektu sa spravuje univerzálnou zásadou proporcionality a ustanovenie lehôt na vykonanie daňovej kontroly je prejavom zásady proporcionality. Najvyšší súd konštatuje, že daňová kontrola po uplynutí zákonnej lehoty na

jej vykonanie môže pokračovať iba so súhlasom dotknutého daňového subjektu. V opačnom prípade môže konanie správcu dane vytvoriť protiprávny stav v podobe nezákonného zásahu orgánu verejnej správy. Uvedené právne názory najvyšší súd už vyslovil v právnej veci K. M. proti Daňovému riaditeľstvu SR sp. zn. 3 Sžf 9/2007 zo dňa 19. 04. 2007 (účastníci konania sú totožní ako v prejednávanej veci) a poukazuje na to, že ide o ustálený právny názor senátu z ktorého vychádza i v iných právnych veciach.“

b) k splneniu zákonných podmienok na určenie daňovej povinnosti podľa pomôcok:

„Najvyšší súd konštatuje, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia i vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu správne vychádzal z toho, že na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (v znení účinnom do 31. 08. 2007) nevzťahujú. Správca dane nebol počas kontroly bezdôvodne nečinný. Žalobca však zaujal k splneniu dôkaznej povinnosti pasívny postoj, a preto správca dane dôvodne pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. S prihliadnutím na zásadu proporcionality, ktorá predpokladá vyvážený výklad právneho predpisu medzi záujmom štátu reprezentovaného správcom dane a záujmom daňového subjektu najvyšší súd sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného, že v prípade, že daňový subjekt si svoju dôkaznú povinnosť nesplní, neposkytne potrebnú súčinnosť počas zákonných lehôt na vykonanie daňovej kontroly, vyplývajú pre daňový subjekt dôsledky z ustanovenia § 15 ods. 2 v nadväznosti na § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Vzhľadom na to daňový subjekt môže mať právny záujem na vykonaní daňovej kontroly i po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.“

c) k otázke, či bol sťažovateľ v rozhodnom období osobu podliehajúcou dani z pridanej hodnoty:

„Najvyšší súd považuje za vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p.), týkajúce sa záveru, že žalobca ako súdny exekútor spĺňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Z. z., bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, a preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti.“

Súd prvého stupňa v rozsudku č. k. 7 S/106/2007-120 z 18. júna 2008 uviedol:

„Žalobca v prvom rade tvrdil, že nebol osobou uskutočňujúcou zdaniteľné plnenie, pretože poskytovanie služieb súdneho exekútora nenapĺňa pojmové znaky zdaniteľného

plnenia podľa § 2 ods.2 písm. a), b) zákona č. 289/1995 Z. z., z dôvodu, že nevykonával zdaniteľné plnenia v rámci podnikania alebo v rámci činnosti súvisiacej s podnikaním, ani plnenia uskutočňované fyzickou osobou v rámci činnosti vykonávanej podľa osobitného predpisu, ktorým podľa odkazu pod čiarou je zákon č. 36/1967 Zb. o znalcoch a tlmočníkoch.

Podľa názoru súdu žalobca ako súdny exekútor splňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Z. z., bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, a preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti. Podľa legislatívno-technických pokynov uvedených v prílohe č. 2 k Legislatívnym pravidlám (uznesenie Národnej rady SR č. 511 z 18. 12. 1996 k návrhu Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov publikované pod č. 19/1999 Z. z.) poznámky pod čiarou majú iba informatívny charakter. Poznámka pod čiarou nemá normatívnu povahu. V poznámke pod čiarou nemožno normatívnym spôsobom určiť práva a povinnosti nad rámec právnej úpravy, ktorej sa poznámka pod čiarou týka. Skutočnosť, že poznámka 2a k ustanoveniu § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Z. z. k 31. 1. 2001 obsahovala odkaz iba na zákon o znalcoch a tlmočníkoch, neznamená, že iné činnosti vykonávané podľa ďalších právnych predpisov (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch, zákon SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní) nespádajú pod výklad ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb. “

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie odvolania, nerozhodol svojvoľne a arbitrárne, odôvodnenie najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom uvedených základných práv a slobôd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré boli rozhodné pre posúdenie zákonnosti napadnutého postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery krajského súdu, ktoré boli v rozsahu odvolacích námietok sťažovateľa predmetom preskúmania v odvolacom konaní, uviedol, akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, aj ako právne posúdil argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho povinnosti umožniť vykonanie daňovej kontroly po uplynutí zákonnej lehoty na jej

vykonanie, možnosti správcu dane určiť daňovú povinnosť podľa pomôcok, ako aj skutočnosť, či sťažovateľ ako súdny exekútor bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty. Najvyšší súd pritom podrobne odôvodnil, ktoré otázky oproti krajskému súdu odlišne právne posudzoval (právne účinky uplynutia lehoty na vykonanie daňovej kontroly ustanovenej v § 30a ods. 7 zákona o správe daní).

Ústavný súd preto konštatuje, že odvolací súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa, ktorých posúdenie bolo relevantné na rozhodnutie o veci a závery rozsudku sú dostatočne odôvodnené. Výklad príslušných zákonných ustanovení bol nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a nemožno dôjsť ani k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný.

Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Posúdenie odvolaním namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia daňových orgánov bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery nevykazujú známky svojvôle a sú aj odôvodnené, a preto týmto rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

Podstatou sťažnosti je, že sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý si neosvojil jeho výklad právnych noriem príslušných daňových právnych predpisov a v odôvodnení rozsudku nereagoval na jeden z argumentov, a to nedoručenie oznámenia o pokračovaní daňovej kontroly sťažovateľovi, ale JUDr. E. K., ktorého sťažovateľ nespĺnomocnil na zastupovanie v daňovej kontrole, a v tejto súvislosti namieta nezákonnosť postupu a rozhodnutia daňového orgánu.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu a ani inak nepreukázal relevantný dôkaz, ktorým by túto ním tvrdenú skutočnosť preukázal. Z rozsudku krajského súdu však vyplýva, že sťažovateľ namieta, že *«plnomocenstvom zo dňa 25. 6. 2003 splnomocnil advokáta JUDr. E. K. iba na zastupovanie v daňovom konaní, kým správca dane toto plnomocenstvo vzťahoval aj na daňovú kontrolu a JUDr. E. K. v rozpore s plnomocenstvom doručil oznámenie zo dňa 4. 5. 2006 č. 709/320/15203/2006. Podľa obsahu plnomocenstva zo dňa 25. 6. 2003 žalobca splnomocnil JUDr. E. K., na všetky úkony a právne úkony na zastupovanie v daňovom konaní a na všetky právne úkony v konaní pred súdom vo veciach daňových, obchodných a občianskoprávných»*. Z textu plnomocenstva nevyplýva, aby plnomocenstvo s sa vzťahovalo aj na daňovú kontrolu. Skutočnosť, že list správcu dane zo dňa 4. 5. 2006 č. 709/320/15203/06, ktorého obsahom bolo oznámenie o pokračovaní v začatej daňovej kontrole dňa 12. 5. 2006 v sídle žalobcu bol doručený JUDr. E. K., nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože žalobca dňa 12. 5. 2006 sa v sídle exekútorského úradu nenachádzal z dôvodu študijných povinností (príprava na štátne záverečné skúšky), neuskutočnenie daňovej kontroly dňa 12. 5. 2006 teda nebolo dôsledkom nesprávneho doručovania listu zo dňa 4. 5. 2006 JUDr. E. K., ale prekážkou na strane žalobcu. Osobná prítomnosť daňového subjektu pri daňovej kontrole vzhľadom na jej charakter je pritom nevyhnutná.»

Najvyšší súd sa síce vo svojom rozhodnutí explicitne k tejto otázke nevyjadril, ale zo samotného kontextu odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že s odôvodnením krajského súdu k tejto otázke sa stotožňuje. V odôvodnení svojho rozsudku totižto uviedol, že potvrdzuje vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, nie však celého odôvodnenia pričom vo svojom odôvodnení uviedol svoje odlišné právne názory od právnych názorov uvedených v odôvodnení krajského súdu. Zo skutočnosti, že tak neurobil najvyšší súd k časti odôvodnenia týkajúcej sa doručovania oznámenia o pokračovaní daňovej kontroly, vyplýva, že sa s touto časťou odôvodnenia krajského súdu stotožnil.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03). Požiadavka na odôvodnenie súdnych rozhodnutí je jednou zo záruk spravodlivého procesu. Nemožno ju však chápať ako povinnosť všeobecného súdu reagovať na každý návrh, námietku alebo pripomienku účastníka konania (aj keď by ich účastník konania považoval za podstatné), ale len na tie, ktoré sú významné pre rozhodnutie o veci. Aj keď najvyšší súd nedal sťažovateľovi odpoveď na všetky jeho námietky, postup najvyššieho súdu nesmeroval k odopretiu súdnej ochrany sťažovateľa v predmetnej veci a ako celok je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ústavne akceptovateľné.

Čo sa týka námietky sťažovateľa, že vo veci nerozhodovali príslušné územné finančné orgány, ústavný súd z odvolania sťažovateľa podaného proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 S/106/07 z 18. júna 2008, ako aj z označeného rozsudku krajského súdu zistil, že túto skutočnosť sťažovateľ nenapadol ani v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu. Najvyšší súd sa z tohto dôvodu v rámci odvolacieho konania nemal právny dôvod zaoberať touto námietkou sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom uplatnenou námietkou.

Vo vzťahu k čl. 13 ústavy ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že toto ustanovenie nie je priamo aplikovateľné v konaní o sťažnosti, pretože jeho obsahom nie je základné právo alebo sloboda, ale ústavná direktíva adresovaná predovšetkým orgánom v normotvornej činnosti všetkých stupňov (I. ÚS 8/97, I. ÚS 32/98).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd sťažnosť odmietol na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2009